

Bevissikring

Tøjproducent kunne foretage bevissikring i supermarked med henblik på håndhævelse af sin varemærkeret - supermarkedet kunne ikke pålægges at give oplysning om leverandører.

Rekvirenten, en tøjproducent, havde anmodet fogedretten om at foretage bevissikring i et supermarked (stort og landsdækkende) med henblik på at sikre bevis for en påstået varemærkekrænkelse, idet supermarkedet skulle have markedsført nogle cowboybukser påført tøjproducentens mærke, uden at disse bukser var bragt i omsætning med producentens samtykke. Efter fogedrettens tilkendegivelse blev sagen foretaget med underretning til supermarkedet og sagen blev procederet på fogedrettens kontor. Rekvirenten ville ikke bestride, at bukserne var ægte. I fogedrettens kendelse er anført, at sagen særligt vedrørte spørgsmålet, om bevissikringsreglerne kan bringes i anvendelse med blandt andet det formål at aftvinge en parallelimportør oplysninger om identiteten af en leverandør af parallelimporterede varer. En repræsentant for supermarkedet forklarede, at det pågældende parti bukser var bragt i omsætning inden for EØS-området af rekvirenten, og at han havde kontrolleret, at der var en ubrudt kæde af fakturaer fra supermarkedets sælger og tilbage til rekvirenten, hvilket var supermarkedets procedure i forbindelse med salg af parallelimporterede varer. Han ville ikke oplyse, hvem der havde solgt bukserne til supermarkedet. Rekvirenten anmodede fogedretten om, at det pålagdes vidnet at give denne oplysning. Fogedretten afsagde kendelse om, at en forklaring om identiteten på supermarkedets leverandør ville kunne medføre en væsentlig indskrænkning af supermarkedets muligheder for senere at kunne benytte samme leverandør, således at der ville blive påført supermarkedet en væsentlig økonomisk skade, jf. retsplejelovens § 171, stk. 2, nr. 3. Fogedretten nægtede at foretage bevissikring, blandt andet under henvisning til vidnets forklaring (refereret ovf.), idet der fandtes at være skabt en sådan tvivl om, hvorvidt det pågældende parti bukser var bragt i omsætning af rekvirenten selv, eller med dennes samtykke ("konsumtion"). Fogedretten henviste i den forbindelse til forarbejderne til bevissikringsreglerne, hvori det er anført, at der som udgangspunkt ikke bør foretages bevissikring i sådanne tilfælde. Landsretten anså vidnet som partsrepræsentant og tiltrådte herefter, at denne ikke kunne pålægges at afgive forklaring om leverandørerne. I øvrigt anførtes, at der ikke alene ved en forklaring afgivet af en ansat hos supermarkedet var rejst en sådan tvivl om retten for rekvirenten til at gøre sin varemærkeret gældende, at anmodningen om bevissikring ikke skulle tages til følge. Sagen blev herefter hjemvist til foretagelsen af bevissikring.

VLK af 24. juni 2005, nr. B-0973-05.

Dokument id: 1-2005-3659
Forfatter: Kim Rasmussen